

DOCTRINA

NOȚIUNEA, CARACTERELE JURIDICE ȘI CATEGORIILE OBLIGAȚIEI LEGALE DE ÎNTREȚINERE

Valentina CEBOTARI,
dr. conf. USM

Sumar

Codul Familiei conține principiul potrivit căruia membrii familiei sunt datori să-și acorde unul altuia sprijin moral și material reciproc. Obligația de întreținere dintre membrii familiei, fiind una legală, formează cea mai vastă instituție a dreptului familiei. Prevederile legii sunt permisiv-imperative, ceea ce înseamnă că membrii familiei între care există obligația respectivă pot încheia un contract privind plata pensiei de întreținere în care să fie reglementată mărimea, condițiile și modul de plată a întreținerii, iar în lipsa înțelegerii dintre ei se vor aplica prevederile imperative ale legii. Și, deoarece în cele mai multe cazuri apar litigii între membrii familiei, prezentul articol abordează noțiunea, caracterele juridice și categoriile pensiei de întreținere în scopul aplicării cât mai corecte a legislației de către juriștii practicieni și satisfacerii intereselor membrilor familiei minori și ai celor inapți de muncă.

Cuvinte-cheie: familia, Codul familiei, obligație legală de întreținere, obligația debitorului, raporturi de întreținere

Summary

The concept, judicial character and the maintenance obligation categories

In this article authors try to develop the essence of the Enterprise. For commercial law of Republic of Moldova the concept of Enterprise is confused. It was established in the Civil Code as type of contract of sale and purchase of the enterprise as a unitary patrimonial complex (art.817-822). By virtue of contract of sale and purchase of an enterprise, the seller undertakes to convey into the ownership of the buyer the enterprise as a unitary patrimonial complex.

Keywords: family, Family Code, legal maintenance obligation, debtor's obligation, maintenance relationships

(Continuare din numărul trecut)

2. Categoriile obligației de întreținere reglementate de legislația Republicii Moldova

Din prevederile Codului Familiei al Republicii Moldova rezultă următoarea clasificare a obligației legale de întreținere:

- Obligația de întreținere dintre părinți și copii;
- Obligația de întreținere dintre soți și foștii soți;
- Obligația de întreținere dintre alți membri ai familiei.

Clasificarea legislatorului este simplu structurată, dar cu un conținut complex, având la bază raporturile juridice familiale și anume: raporturile de rudenie dintre părinți și copii, raporturile de căsătorie și raporturile dintre alte rude sau afini.

Obligația de întreținere dintre părinți și copii. Obligația de întreținere dintre părinți și copii este obligația reglementată de C.F. în art. 74 alin. (1), conform căruia părinții sunt obligați să-și întrețină copiii minori și copiii majori inapți de muncă, aceștia necesitând sprijin material.

Obligația de întreținere revine ambilor părinți, indiferent dacă copiii lor sunt din căsătorie, din afara căsătoriei sau din adopție. Părintele copilului din afara căsătoriei datorează întreținere numai dacă s-a stabilit filiația față de acesta¹, iar întreținerea poate fi solicitată ori în cadrul acțiunii pentru stabilirea filiației, ori separat. Părintele decăzut din drepturile părintești nu poate fi absolvit de obligația de întreținere a copilului minor, în sarcina acestuia va fi oricum obligația de întreținere, chiar dacă acesta are careva restricții privitor la drepturile părintești sau dacă, în genere, a fost lipsit de drepturi.

Fără o oarecare deosebire, dacă este din căsătorie, din afara căsătoriei ori din adopție, orice copil minor are dreptul la o întreținere. Copilul adoptat are dreptul la întreținere numai de la adoptator, deoarece prin adopție încetează filiația firească, iar drepturile și îndatoririle părintești trec asupra adoptatorului. La încetarea adopției, fostul adoptat

¹ Pop T., *Probleme ivite în practica judecătorească în legătură cu obligația de întreținere a minorului*, în: revista Justiția nouă nr.3/1964, p.62-63.

minor poate cere întreținere de la părintele firesc, căci acesta redobândește automat, după încetarea adopției, drepturile și îndatoririle față de părinții firești. Întreținerea se datorează de la data depunerii cererii de chemare în judecată, indiferent dacă se cere stabilirea sau majorarea întreținerii, cu excepția situației în care nepromovarea cererii este impuțabilă debitorului, când întreținerea se datorează și pentru trecut. Întreținerea se datorează de la data depunerii cererii în instanța de judecată, deoarece se consideră că anterior depunerii cererii creditorul întreținerii nu ar fi avut nevoie de o asemenea întreținere. Însă, dacă instanței de judecată i se prezintă probe pertinente care să-i dovedească faptul că ar putea fi cerută întreținerea înaintea de data în care a fost depusă cererea, atunci instanța poate stabili ca debitorul obligației date să fie obligat să achite careva sume cheltuite în scopul întreținerii beneficiarului creanței date.

În cazul divorțurilor, instanța de judecată care judecă divorțul se va pronunța din oficiu și asupra întreținerii copiilor minori, chiar dacă acest fapt nu a fost solicitat. În astfel de cazuri, întreținerea se va stabili de la data pronunțării hotărârii de divorț. De asemenea, în cazul în care copilul minor a fost încredințat unuia dintre părinți, altuia decât cel la care se afla în fapt, întreținerea se acordă de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, deoarece numai de la această dată măsura încredințării copilului poate fi executată.

Art.75 alin.(1) din Codul Familiei stabilește cuantumul întreținerii datorate de părinți copiilor minori, raportat la veniturile din muncă. Astfel, conform articolului menționat, se datorează o pătrime pentru un copil, o treime pentru doi copii și o jumătate din venituri pentru trei sau mai mulți copii. Conform alin. (2) al aceluiași articol, cuantumul cotelor stabilite la alin.(1) poate fi micșorat sau majorat de instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială și familială a părinților, de alte circumstanțe importante. Respectiv, conform prevederilor date, debitorii și creditorii obligației de întreținere pot cere în instanța de judecată majorarea sau micșorarea sumei stabilite anterior conform legislației de către instanța de judecată.

În cazul mai multor copii, instanța va stabili pensia de întreținere pentru fiecare, în raport cu nevoile acestora și ținând cont de mijloacele ambilor părinți, deoarece amândoi sunt debitorii întreținerii. La stabilirea întreținerii se ia în considerație doar venitul net cu caracter de continuitate, nu și veniturile ocazionale.

Obligația de întreținere a părinților față de copii, precum și a copiilor față de părinți, este, după cum s-a menționat mai sus, o obligație solidară. Ca urmare, spre deosebire de solidaritate, fiecare dintre părinți va fi ținut pentru toată întreținerea, iar dacă unul dintre părinți nu are mijloace materiale pentru a acorda întreținere copilului, celălalt părinte este obligat să suporte în întregime obligația de întreținere; dacă un părinte moare, celălalt întreține singur copilul.

La prezența unor condiții, dreptul de a primi întreținerea de la părinți o au și copiii majori, care au împlinit vârsta de 18 ani. Conform art. 78 alin. (1) din Codul familiei, părinții sunt obligați să-și întrețină copiii majori inapți de muncă, care necesită sprijin material. Se consideră inapt de muncă copilul major care și-a pierdut capacitatea de muncă, fiind încadrat în unul dintre gradele de invaliditate stabilite de lege (gradul I, II sau III). La stabilirea gradului se iau în vedere natura, gravitatea, particularitățile și evoluția bolii, precum și influența acesteia asupra capacității de muncă, posibilitatea de recuperare a acesteia.

Numai incapacitatea de muncă a copilului major nu servește temei pentru a încasa întreținerea de la părinți. Trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ *ambele condiții, necesitatea sprijinului material din cauza incapacității de muncă*. Cuantumul întreținerii pentru copiii majori inapți de muncă se stabilește nu ca pentru copiii minori în cote-părți, dar într-o sumă bănească fixă, care se determină reieșind din situația materială și familială a părinților și copiilor care necesită ajutor material.

Așadar, legislația în vigoare nu stabilește ordinea în care membrii familiei sunt obligați la plata pensiei de întreținere, de aceea copilul major inapt de muncă și care necesită ajutor material poate înainta în instanța judecătorească o cerere privind încasarea pensiei de întreținere și atunci când el este căsătorit sau are copii majori, cu condiția că soțul sau copiii majori apți de muncă sunt în imposibilitate să-i presteze întreținerea.

Constituția Republicii Moldova în art. 48 alin. (4) a stabilit un principiu de bază, conform căruia copiii sunt obligați să aibă grijă de părinți și să le acorde ajutor. Această prevedere constituțională este detaliată în art. 80 alin. (1) din Codul Familiei, care concretizează că *copiii majori apți de muncă sunt obligați să-și întrețină și să-și îngrijească părinții inapți de muncă, care necesită sprijin material*.

Grija copiilor majori presupune acordarea ajutorului multilateral, susținere și atenție față de părinți. Relațiile familiale dintre părinți și copii, desigur, se bazează pe afecțiune, prietenie, bunăvoință în

acordarea ajutorului și susținerii reciproce morale și materiale. În caz contrar, copiii sunt impuși prin lege de a avea grijă și a acorda ajutor material părinților. Deci, obligația copiilor majori apti de muncă de a-și întreține și de a îngriji de părinții lor este, în primul rând, o datorie, o obligație morală, și numai în ultimul rând o obligație legală, executarea căreia este posibilă prin intermediul constrângerii de către stat.

Pentru ca obligația legală de întreținere să se nască, este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții:

- legătura de rudenie dintre părinți și copii să fie dovedită prin actele de stare civilă;
- copilul să fie major și să fie apt de muncă. Copiii care au dobândit capacitatea de exercițiu sub vârsta de 18 ani nu pot fi impuși la plata întreținerii;
- părinții să fie inapți de muncă, adică invalizi de gradele I, II, III sau să aibă vârsta generală de pensionare (57 ani – femei, 62 ani – bărbați);
- părinții să necesite sprijin material, ceea ce înseamnă că ei nu au posibilitatea să-și asigure existența și traiul din cauza că nu primesc pensie, precum și din cauza lipsei altor surse de venit. Stabilirea necesității în sprijin material se examinează în instanța judecătorească de la caz la caz, fiind comparate veniturile părinților și necesitățile lor (alimentarea, tratamentul, procurarea îmbrăcămintei, a bunurilor de uz casnic etc.).

Legea nu prevede expres ca copiii majori să aibă mijloace suficiente pentru întreținere. Astfel, copiii majori sunt obligați să-și întrețină părinții, indiferent de faptul dacă au mijloace suficiente sau nu. De aceea, obligația de întreținere ia naștere chiar și atunci când copiii majori apti de muncă se află într-o situație materială grea. Desigur, de această situație se va ține cont la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere.

Conform art. 80 alin. (3) din Codul familiei, cuantumul pensiei de întreținere se stabilește de instanța judecătorească într-o sumă bănească fixă plătită lunar, ținându-se cont de starea materială și familială a părinților și a copiilor, de alte circumstanțe importante.

Părinții sunt în drept să pretindă pensia de întreținere de la unul sau de la toți copiii majori apti de muncă. Dacă părinții înaintează acțiunea către unul dintre copiii majori, instanța judecătorească este în drept, la examinarea cauzei și stabilirea cuantumului pensiei de întreținere, să țină cont de toți copiii majori apti de muncă. În cazul în care părinții nu do-

resc ca pensia de întreținere să fie încasată de la toți copiii, instanța judecătorească poate obliga la plată numai pe unul dintre copii, dar la stabilirea cuantumului se va lua în vedere că ceilalți copii acordă întreținerea în mod benevol.

Obligația de întreținere a copiilor față de părinți *nu este o obligație solidară*, deoarece legislația nu prevede răspunderea solidară a persoanelor obligate la plată concomitent. Fiecare debitor este obligat să plătească cuantumul stabilit de instanța judecătorească pentru el, indiferent de ceilalți copii. Obligația de întreținere apare între fiecare copil și părinții săi, deci, este o obligație separată a fiecăruia dintre copii și cuantumul este determinat de instanța judecătorească pentru el. De aceea, nu se admite încasarea integrală a pensiei de întreținere de la un copil, ca, ulterior, acesta să înainteze o acțiune privind încasarea sumelor plătite de la frații și surorile sale.

Copiii sunt obligați să-și întrețină părinții, indiferent de faptul dacă aceștia au locuit sau nu împreună cu ei pe tot parcursul minorității, i-au întreținut total sau parțial. Chiar dacă copiii au crescut la bunici, obligația de întreținere față de părinții inapți de muncă și care necesită sprijin material există. Sunt însă cazuri în care părinții nu și-au onorat obligațiile de părinte din motive neîntemeiate, s-au eschivat de la plata pensiei de întreținere, de la educarea copilului, nu i-au asigurat acestuia instruire și locuință, abandonându-l etc. Codul familiei în art. 80 alin. (5) prevede că, în astfel de cazuri, copilul poate fi eliberat de plata întreținerii pentru părinți, dacă la examinarea cauzei de către instanța judecătorească aceste fapte au fost dovedite prin probe admise de lege.

În cazul în care părinții au fost decăzuți din drepturile părintești printr-o hotărâre a instanței judecătorești, ei nu pot pretinde plata pensiei de întreținere de la copiii în privința cărora și-au pierdut drepturile.

Obligația de întreținere dintre soți și foștii soți este reglementată de Codul familiei în art. 82, 83, care stabilesc expres cine sunt subiecții acestei obligații, iar în urma acestor prevederi putem stabili care sunt și temeiurile ce stau la baza constituirii întreținerii date. Soții și foștii soți își datorează reciproc întreținere pe timpul căsătoriei, iar în unele cazuri - și după încetarea acesteia, ca aplicare a principiului expus în articolul 2 al Codului familiei, care vorbește despre faptul că relațiile de familie trebuie să conțină o manifestare reciprocă a grijii

pentru apărarea drepturilor și intereselor membrilor familiei, care sunt minori și/sau inapți de muncă, deci, evident, și a soților. Conform acestor teze, care sunt considerate ca principii de baza ale legislației din domeniul dreptului familiei și, nemijlocit, a raporturilor familiale, putem conchide că membrii familiei sunt datori să-și acorde sprijin reciproc, de ordin moral și material.

În mod firesc, soții își duc viața în comun și contribuie în raport cu mijloacele fiecăruia la cheltuielile ce pot apărea pe parcursul căsniciei.²

Cererea soțului privind plata pensiei de întreținere poate fi satisfăcută, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

1. Soții (fostii soți) sunt sau au fost în căsătorie legală;
2. Soțul (fostul soț) care cere întreținerea este inapt de muncă și necesită sprijin material sau este expres prevăzut în lege ca cel ce poate pretinde întreținerea;
3. Soțul (fostul soț) care datorează întreținerea dispune de mijloace materiale suficiente pentru plata întreținerii celuilalt soț.

Inapt de muncă se consideră soțul care deja a împlinit vârsta de pensionare, deține invaliditate de gradul I, II, III. În cazul soțului, nu are nici o relevanță faptul că creditorul obligației de întreținere a devenit inapt de muncă înainte sau în timpul căsniciei. Fostul soț poate pretinde întreținerea doar în cazul când incapacitatea de muncă a survenit în timpul căsătoriei sau timp de un an de zile după desfacearea acesteia. Articolul 82 din Codul familiei acordă dreptul de a cere întreținerea soției în timpul gravidității și a soțului care îngrijește copilul comun până la vârsta de 3 ani, copilul invalid până la vârsta de 18 ani sau copilul invalid de gradul I din copilărie. Aceste prevederi sunt valabile și pentru fostul soț.

Starea de nevoie a soțului inapt de muncă se determină de către instanța judecătorească pentru fiecare caz în parte. Persoana care primește pensie pentru limita de vârstă sau invaliditate se poate afla în stare de nevoie parțială, ceea ce nu îl lipsește de dreptul la întreținerea cuvenită. Aprecierea stării de nevoie se face în raport cu starea materială și nivelul de trai al debitorului întreținerii, adică a soțului sau fostului soț, avută în timpul căsătoriei, fără însă a fi obligatorie asigurarea aceluiași nivel de trai.

Art. 84 din Codul familiei prevede că cuantumul pensiei de întreținere pentru soț sau fostul soț se stabilește de către instanța judecătorească într-o

sumă bănească fixă, plătită lunar, ținându-se cont de situația materială și familială a soților sau foștilor soți.

Legislația R. Moldova cu privire la raporturile familiale de întreținere subliniază câteva cazuri în care persoana poate fi scutită complet sau pe un anumit termen de la obligația de întreținere, și anume:

- incapacitatea de muncă a soțului sau a fostului soț inapt de muncă, care necesită sprijin material, este rezultatul abuzului de băuturi alcoolice sau substanțe stupefiante, ori rezultatul unei infracțiuni premeditate;
- soțul sau fostul soț care necesită sprijin material a avut un comportament amoral în familie;
- soții sau foștii soți s-au aflat în căsătorie cel mult 5 ani;
- s-a constatat, pe cale judecătorească, faptul că căsătoria a fost desfăcută din culpa fostului soț, care necesită sprijin material.

Obligația de întreținere dintre alți membri ai familiei.

Legislația în vigoare, pentru unele cazuri, când încasarea pensiei de întreținere de la părinți, copii, soți este imposibilă, impune această obligație altor membri ai familiei. Acești membri ai familiei sunt rudele debitorului obligației de întreținere în fața fraților, surorilor minore și majore apte de muncă, bunicii, nepoții minori și majori inapți de muncă, părinții vitregi inapți de muncă și persoanele inapte de muncă care au întreținut și au educat copiii minori (educatorii).

Precum s-a relatat mai sus, obligația de întreținere dintre membrii familiei ia naștere numai atunci când nu există posibilitatea de a primi întreținerea de la soți, părinți și copii majori și, deci, este o obligație *subsidiară*.

Prima categorie de rude colaterale, care, în condițiile legii, își datorează reciproc întreținere sunt *frații și surorile*.

Legislația din domeniul dreptului familiei stabilește în art. 86 alin.(1) din Codul familiei că *frații și surorile minore au dreptul de a primi întreținerea de la frații și surorile mai mari apte de muncă*, dacă îndeplinesc un șir de condiții. Aceste condiții sunt următoarele:

- frații și surorile minore sunt în imposibilitatea de a primi întreținerea de la părinți, din cauza că aceștia sunt decedați, declarați decedați, declarați dispăruți, sunt grav bolnavi, se eschivează de la plata întreținerii etc.;

² Adriana Corhan, *Teorie și Practică Dreptul Familiei*, București: Lumina Lex, 2001, p. 439.

- aceștia necesită sprijin material, adică frații și surorile minore nu au nici un fel de venituri sau veniturile de care dispun sunt nici pe aproape suficiente, astfel aflându-se în imposibilitate de a se întreține sau de a fi întreținuți;
- întreținerea dată poate fi impusă doar în cazul în care surorile sau frații majori apti de muncă au posibilitatea de a-i întreține, adică dacă au mijloace suficiente de a plăti întreținerea.

Este de menționat faptul că obligația dată de întreținere își găsește existența atât între frații și surorile care au ambii părinți comuni, cât și între cei care au doar un singur părinte comun. Obligația se impune tuturor fraților și surorilor majore ale celui care necesită sprijin material. La fel, putem spune că, conform prevederilor art. 86 alin. (2) din Codul familiei, surorile și frații majori apti de muncă sunt obligați să-și întrețină surorile și frații majori, dacă aceștia îndeplinesc la fel unele condiții:

- necesită sprijin material, aflându-se într-o situație precară, sunt fără venituri sau bunuri din care ar putea avea dividende, sau în unele situații chiar de a le vinde pentru a obține un oarecare venit;
- sunt în imposibilitatea de a primi întreținerea de la alte persoane care au obligația de plată a întreținerii (părinți, copii majori, soț sau fostul soț);
- sunt inapți de muncă – invalizi de gradul I, II, III sau au atins vârsta de pensionare.

A doua categorie de membri ai familiei care își datorează întreținerea dată sunt *buneei și nepoții*. Astfel, nepoții minori, care necesită sprijin material, în imposibilitatea întreținerii lor de către părinți, au dreptul de întreținere de la bunici, care, desigur, trebuie să fie în stare să o facă și să aibă nemijlocit mijloace suficiente de a o face. Același drept îl au nepoții majori inapți de muncă, care necesită sprijin material, dacă s-a stabilit imposibilitatea întreținerii lor de către soți, foștii soți, copiii majori apti de muncă sau de către părinți.

La fel, după cum am mai menționat anterior, această obligație de întreținere este una reciprocă, deci, respectiv, și buneei care sunt inapți de muncă și necesită sprijin material, în imposibilitatea întreținerii lor de către copiii majori apti de muncă ai acestora sau de către soți, foștii soți, au dreptul la întreținere de la nepoții majori apti de muncă care dispun de mijloace suficiente.

O situație care trebuie să fie remarcată este faptul că, în cazul în care instanța de judecată va elibera copiii părinților de la îndeplinirea obligațiilor legale de întreținere, deoarece părinții au avut un compor-

tament nedemn și/sau nu și-au îndeplinit în modul cuvenit îndatoririle părintești pe parcursul educației oferite și acest fapt a fost demonstrat în instanța de judecată, nepoții, în cazul existenței unei astfel de hotărâri, nu vor putea fi obligați să-și întrețină buneei lor.

A treia categorie de persoane între care există o obligație de întreținere sunt copiii și părinții vitregi. Această obligație este reglementată de art. 89 din Codul familiei, în conformitate cu care "Părinții vitregi inapți de muncă, care necesită sprijin material, în imposibilitatea întreținerii lor de către copiii lor firești majori apti de muncă sau de către soț, fostul soț, au dreptul la întreținere de la copiii vitregi majori apti de muncă, care dispun de mijloace suficiente".

Raportul juridic de întreținere se bazează, în cele mai dese cazuri, pe relațiile de rudenie dintre debitor și creditor (frați și surori – rude de gradul II în linie colaterală, buneei și nepoți – rude de gradul II în linie dreaptă).³ Însă există situații când obligația de întreținere se bazează pe relațiile de afinitate și întreținere anterioară a plătitorului, cum ar fi obligația care se află în sarcina copiilor vitregi de a-și întreține părinții vitregi.

Părinților vitregi li se acordă dreptul de a pretinde plata pensiei de întreținere de la copiii vitregi doar în următoarele cazuri:

- nu au posibilitatea să primească întreținerea de la copiii lor firești, majori apti de muncă sau de la soți sau fostii soți;
- sunt inapți de muncă, având un grad de invaliditate sau au atins vârsta de pensionare și necesită sprijin material;
- copiii vitregi majori și apti de muncă au posibilitatea și dispun de mijloace suficiente pentru plata pensiei de întreținere.

Instanța de judecată este în drept să scutească copiii vitregi de la plata pensiei de întreținere în cazul în care cei din urmă nu au oferit copiilor vitregi întreținerea și educația cuvenită cel puțin 5 ani. Acest motiv de a scuti copiii vitregi este doar un drept al instanței de judecată, dar nu și o obligațiune, astfel, pe parcursul judecării, în temeiul probelor administrate și a situațiilor de fapt expuse, se va lua o hotărâre în acest sens, utilizând sau nu scutirea pe motivul în cauză.

O a patra categorie se referă la persoanele care au crescut și educat copii în familie, fără ca să fi fost instituită tutela sau curatela, sau creată o casă de

³ Cebotari Valentina, *Dreptul Familiei Ed. a 2-a*, Chișinău: S.N., 2008, p. 242.

copii de tip familial, denumiți de art.90 din Codul familiei educatori. Aceștia au posibilitatea de a cere întreținere de la copiii care au fost educați și întreținuți de ei, dacă întrunesc următoarele condiții prevăzute de legislație:

- educatorul este inapt de muncă;
- educatorul necesită ajutor material;
- s-a stabilit imposibilitatea întreținerii educatorului din partea copiilor proprii majori apti de muncă sau de către soț, fostul soț.

Copii educați pot fi impuși la plata pensiei de întreținere, dacă aceștia sunt deja majori apti de muncă și dispun de mijloace financiare sau de altă natură suficiente pentru a achita întreținerea. La fel ca și în situația cu părinții vitregi, art. 90 alin. (2) din Codul familiei prevede că doar instanța de judecată are atribuțiile necesare pentru a scuti copiii de obligația de a-și întreține educatorii, dacă aceștia din urmă i-au întreținut și educat mai puțin de 5 ani sau nu și-au onorat obligațiile. Posibilitatea dată a instanței de judecată la fel este considerată doar un drept, nu și o obligație, deoarece aceasta, la fel ca și în cazul copiilor vitregi, va lua în considerație totalitatea materialelor dosarului cu privire la cazul de întreținere a educatoarelor și va ține cont de faptul, dacă cei din urmă au avut un comportament normal, fără careva abuzuri și devieri de la oferirea unei educații normale, asemănătoare celei oferite în cadrul unei familii firești.

Cuquantumul pensiei de întreținere pentru educatori se stabilește printr-o sumă bănească fixă, ca în toate celelalte cazuri similare, achitată lunar, ținându-se cont de starea materială și familială a debitorului obligației legale de întreținere, precum și de alte circumstanțe importante.

Respectivele clasificări ne ajută să divizăm totalitatea raporturilor, în urma cărora putem stabili existența obligației de întreținere, valabilitatea acesteia, adică condițiile în care poate exista sau apărea o obligație sau alta. În general, divizările respective sunt realizate pentru o sistematizare mai bună în ceea ce ține de aplicarea legii în fiecare situație în parte.

Obligația de întreținere este una dintre cele mai voluminoase în dreptul familiei, deoarece cuprinde o multitudine de raporturi juridice familiale. Aplicarea ei în practică necesită studierea mai multor aspecte ale vieții de familie, atât a debitorului cât și a creditorului întreținerii. De analiza profundă a tuturor circumstanțelor ce influențează realizarea dreptului la întreținere va depinde cuantumul întreținerii și, deci, bunăstarea membrilor familiei.

Posibilitatea executării silite a obligației de întreținere duce la ideea că membrii familiei poartă răspundere pentru cei apropiați și, respectiv, practica și doctrina juridică este obligată să aducă la cunoștință tuturor despre aceasta, în scopul ridicării nivelului răspunderii morale și juridice a populației.